

[Lorentzen.]

at der tillægges Sagførerraadet en meget vidtgaende Myndighed, idet det overlades til dette Raad at afgøre, om en Sagfører under den tyske Besættelse har udvist en nationalt uværdig Optræden, og derved gives der Sagførerraadet Ret til at frakende vedkommende Retten til at udøve Sagførervirksomhed, enten for bestandig eller for et Tidsrum, dog højst 5 Aar; domfældte faar dog Adgang til at indbringe Spørgsmaalet for Landsretten, der bliver sammensat af 5 Dommere. Det er jo tydeligt nok, at Begrundelsen for at indføre disse Regler er den, at vi her i Landet har en ekstraordinær Tjenestemandsdømstol, der kan dømme Tjenestemænd i Staten, Folkeskolen, Folkekirken eller Kommunen, som ikke har gjort sig skyldige i noget egentlig strafbart Forhold, men alene har udvist en nationalt uværdig Holdning eller Optræden i Tiden efter 9. April 1940 — man har ønsket at skabe et Organ, der paa tilsvarende Maade kan skride ind over for Sagførerne. Nogle vil maaske nok anføre, at det ikke er betryggende at lade Sagførerraadet faa denne Myndighed; og hvorfor skal Sagførerne i Modsætning til Tjenestemændene have en Appelinstant? Andre vil se Spørgsmaalet fra et helt andet Synspunkt og hævde, at da Sagførerne ikke er Tjenestemænd, har Staten ikke Ret til at stille andre Krav til nationalt værdig Optræden til dem end de Krav, der gælder for Borgere i det frie Erhverv. Det er disse to Synspunkter, som jeg ser brydes, og jeg vil synes, at Lovforslaget har løst Opgaven paa tilfredsstillende Maade.

Ændringerne i § 332 og § 733 varsler for mig, at der vil komme en Dag, hvor man ophæver de saakaldte beneficerede Sagførere og beskikker en Sagfører for hver enkelt Sag, og heri ser jeg personlig ikke nogen større Ulykke.

Jeg hilser med Tilfredshed, at Hypotekforeninger, der jo ofte er meget vanskeligt stillede, hvis Pantet bliver forringet, nu er kommet paa lige Fod med Kreditforeningerne og Bankerne.

I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det forelagte Forslag om Ændring i Loven til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Hjermind: Jeg kan paa mit Partis Vegne give Tilslutning til det forelagte Lovforslag. Ændringer i eller Tilføjelser til Retsplejeloven afgiver jo et meget omfattende, jeg kunde fristes til at sige næsten udtømmeligt Arbejdsomraade. Gang paa

Gang bliver der rejst berettiget Ønske om Revision, og der kunde vel i Dag være rejst Spørgsmaal paa flere andre Omraader inden for denne Lovgivning, som man ogsaa kunde have taget op til en Revision. Men jeg skal afstaa derfra og alene beskæftige mig med de Forslag, der er indeholdt i det af det høje Landsting vedtagne Lovforslag, og sige, at jeg, som nævnt, kan tiltræde de Ændringer, der er indført. Baade Reglerne om Udtagelse af Nævninger og Reglerne om Forhøjelse af Grænsen for Underretssager anser jeg for rimelige. Jeg kunde, som Præsidenten for Østre Landsret har gjort det, have tænkt mig, at man var gaaet helt op til 3 000 Kr. som Grænsen for Underretssager, men dette er jo et saadant Skønsspørgsmaal, at jeg ikke, naar en anden Vedtagelse foreligger, vil stille noget Ændringsforslag desangaaende.

Jeg ser med Tilfredshed Udformningen af Bestemmelsen om Adgangen til Beskikkelse i offentlige og beneficerede Sager og ligeledes Reglerne om Adgangen til at faa Sagførerbeskikkelse. Jeg hilser med særlig Tilfredshed den Ændring, der er foretaget af det høje Landsting, hvor man i § 119 har indført en Regel om, at man ikke kan faa Sagførerbeskikkelse, hvis man under den tyske Besættelse har vist nationalt uværdig Optræden. Denne Regel er efter min Opfattelse rigtig, og jeg kan i Anledning af de Bemærkninger, der er gjort af det ærede Medlem Hr. Lorentzen, sige, at jeg anser det for berettiget at stille dette Krav til de Personer, der er eller ønsker at blive Sagførere. Sagførerens Gerning er en saadan, at den kræver en kvalificeret Tillid, og hvad der i Lovgivningen kan gøres for at underbygge denne, anser jeg for rigtig.

Den Ændring, der under Behandlingen i Landstinget er foretaget i § 997, gaaende ud paa, at det ved kgl. Anordning nærmere kan fastsættes, fra hvilket Tidspunkt efter Dommens Afsigelse Udtaaelse af Frihedsstraf o. lign. skal regnes for paabegyndt, er god, for saa vidt den nu efterfølges af en Anordning, som giver andre Regler derom end de i Øjeblikket gældende. Thi allerede under Udvalgsbehandlingen af Straffelovstillet blev vi gjort opmærksom paa, at en Række af de domfældte maatte efter Dømmen hensidde i flere Uger, ja, i visse Tilfælde i flere Maaneder, inden Fuldbyrnelsen begyndte. Det kan virke særlig grelt i Tilfælde, hvor den paagældende kun har en kort Frihedsstraf tilbage, at han skal sidde i flere Uger eller Maaneder og vente paa at komme til Afsoning, og der maa efter min Mening ikke alene nu gives Regler,